

РЕШЕНИЕ

№ 2352

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 25.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **4667** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. чл. 19, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба вх. № 11840 от 30.05.2011 година, подадена от И. П. Б., срещу Заповед рег. № Л-4147/19.05.2011 г., издадена от главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията (ГДИН) - Министерство на правосъдието, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение като старши надзирател в Затвора – [населено място], считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата подробно са изложени възражения за допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаване на оспорената заповед, както и за несъответствието на същата с приложимите материалноправни норми. Релевира се довод, че на служителя е наложено наказание, което не съответства на извършеното от него нарушение на служебната дисциплина. Излагат се съображения за липса на мотиви относно приетото дисциплинарно нарушение, тъй като дисциплинаронаказващият орган е посочил различни правни основания, всяко от които предполага различно нарушение на служебната дисциплина. Изразено е искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат М., който поддържа жалбата и искането за отмяна на Заповед рег. № Л-4147/19.05.2011 г., издадена от

главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът се представлява от юриконсулт Е., който в изявление оспорва жалбата и изразява искане да бъде постановено решение, с което същата да бъде отхвърлена. Претендира юриконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № ОИ 089/02.04.2011г., издадена от врид началник на Затвора С. на И. П. Б. е наредено да положи труд извън нормативноустановеното работно време – за времето от 07:00ч. на 02.04.2011г. до 19:00ч. на 02.04.2011г. със задача: охрана на външен пост в „ИСУЛ”. Представена е заповед № ЧР-05-40 от 02.03.2011г., издадена от министъра на правосъдието, с която гл. инспектор П. Д. К. е назначен временно, за срок до една година на длъжността „началник на затвор” в Затвора [населено място]. Със заповед № 143/13.03.2011г. на началника на Затвора С., на основание чл. 255 от ЗИНЗ, вр. чл. 17 и 18 от Наредба № 12/20.12.2006г. за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода е наредено лишения от свобода Ц. К. Ч. да бъде настанен за лечение във външно болнично заведение „ИСУЛ – Неврохирургия”.

С докладна записка рег. № 1540/04.04.2011г. на Затвора С., адресирана до главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията е докладвано, че на 02.04.2011г. в 17:55ч. постовият надзирател И. П. Б. – охраняващ външен временен пост, намиращ се в МБАЛ „Ц. Й. – ИСУЛ”, ет.2, стая № 6 е докладвал на дежурния главен надзирател в затвора в [населено място], че охраняваният лишен от свобода Ц. К. Ч. е осъществил бягство от болничното заведение през необезопасен прозорец на тоалетната, намираща се на същия етаж. Със заповед № Л-2835 от 11.04.2011г., издадена от главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията е образувано дисциплинарно производство срещу И. П. Б., старши надзирател в затвора в [населено място]. Заповедта е връчена на И. Б. на 13.04.2011г. На същата дата е проведено заседание на дисциплинарно разследваща комисия, в присъствието на И. П. Б.. Съставен е протокол от заседанието с вх. № 2495/15.04.2011г. на Затвора С.. Изготвена е обобщена справка рег. № 2021/04.05.2011г. на Затвора С., в която са отразени резултатите от извършената проверка. Формулиран е извод, че с поведението си на 02.04.2011г. И. П. Б. е извършил нарушение като е оставил лишения от свобода Ц. К. Ч. да извърши бягство от сградата на УМБАЛ „Ц. Й. – ИСУЛ”. Полицай Б. е докладвал със закъснение за констатираното бягство. При направени огледи на мястото, от което е избягал лишения от свобода не са установени улики, сочещи, че бягството е извършено по начина, по който твърди И. Б.. Направено е заключение, че с действията си И. Б. е нарушил чл. 312, т.6, т.7 и чл. 313, ал.1, т.1 и т.2 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържане под стража. Поведението на полицай И. Б. е определено като противоречащо на разпоредбите на чл. 13, чл. 19, чл. 25, чл. 31 и чл. 51 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция Изпълнение на наказанията и Главна дирекция Охрана, утвърдени със Заповед № ЛС-04-755/17.08.2006г. на министъра на правосъдието. Направено е предложение на полицай И. П. Б. – старши надзирател в Затвора [населено място], на основание чл. 19, ал.1 от ЗИНЗС, вр. чл. 224, ал.2, т.2, т.3 и т.4, чл. 226, ал.1, т.6, чл. 227, ал.1, т.10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. И. Б. е запознат с обобщената

справка на 05.05.2011г. Формулирано е становище на дисциплинарно разследващия орган, адресирано до главния директор на ГДИН, с което на дисциплинарно наказващия орган е предложено да наложи на И. П. Б. дисциплинарно наказание „уволнение”. На И. Б. е връчена покана за даване на писмени обяснения на 16.05.2011г. От служителите са представени писмени обяснения с вх. № 2299/19.05.2011г. на Затвора С.. Издадена е заповед № Л-4147/19.05.2011г. на главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията при Министерство на правосъдието, с която на И. П. Б., старши надзирател в Затвора [населено място], на основание чл. 19, ал.1 от ЗИНЗС, вр. чл. 224, ал.2, т.2, т.3 и т.4, чл. 226, ал.1, т.6, чл. 227, ал.1, т.10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал.2, т.4 от ППЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл. 245, ал.1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение. В мотивите на заповедта е изложено, че на 02.04.2011 г. в 17:55 часа полицаи И. П. Б. е докладвал на дежурния главен надзирател в Затвора - [населено място], че охраняваният от него лишен от свобода Ц. К. Ч. е извършил бягство. Бягството е осъществено от сградата на УМБАЛ „Ц. И. – ИСУЛ” - [населено място] и по-точно през прозореца на тоалетно помещение. Тоалетното помещение се намира на същия етаж 2, където е бил настанен и лишеният от свобода. Изпратени са служители на мястото на бягството, които са извършили издирване на лишения от свобода. То е било извършено на територията на УМБАЛ „Ц. Й. – ИСУЛ” - [населено място] и прилежащото дворно място към болничното заведение. На 02.04.2011 г. в 18:08 часа дежурният главен надзирател е докладвал за извършеното бягство от лишения от свобода Ц. К. Ч.. В 19:00 часа в сградата на затвора, със служебен автомобил, е бил докаран полицаи И. П. Б.. Той е заявил, че лишеният от свобода Ц. К. Ч. е избягал към 16:30 часа. Твърди, че по това време лишеният от свобода е бил в тоалетното помещение. След като се е забавил 5-10 минути, полицаи Б. е влязъл в тоалетната и е установил, че лишеният от свобода Ц. К. Ч. го няма. По думи на полицаи Б., той е открил единствено отворен прозорец на тоалетната. Бягството на лишения от свобода е било установено около 16:30 часа, но полицаи И. П. Б. е докладвал в 17:55 часа за него. И. Б. е обяснил, че е издирвал лишения от свобода в кафетата и по другите етажи на болничното заведение. При направен оглед на болнична стая № 6, ет.2 в УМБАЛ „Ц. Й. – ИСУЛ” - [населено място], е установено, че белезниците, с които е трябвало да бъде лишеният от свобода са били поставени на болничното му легло. Джапанките и тоалетните му принадлежности, също са били в стаята. След това е извършен оглед и на тоалетното помещение, за което се твърди, че от него и избягал лишения от свобода Ц. К. Ч.. Установено е, че видимата височина е около 4 -5 метра. Первазът на тоалетния прозорец, от където е трябвало да премине лишеният от свобода е бил замърсен и пращен, без видими следи от преминаване или отъркване. От дисциплинарно наказващия орган е направено заключение за липсата на улики, които да сочат, че бягството на лишения от свобода Ц. К. Ч. е извършено по начина, по който го описва полицаи И. П. Б., което прави версията на полицейския служител недостоверна. Направен е извод, че с действията си И. Б. е нарушил чл. 312, т.6, т.7 и чл. 313, ал.1, т.1 и т.2 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнение на наказанията и задържане под стража, както и разпоредбите на чл. 13, чл. 19, чл. 25, чл. 31 и чл. 51 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция Изпълнение на наказанията и Главна дирекция Охрана, утвърдени със Заповед № ЛС-04-755/17.08.2006г. на министъра на правосъдието. Заповед № Л-4147/19.05.2011г. на главния директор на Главна дирекция Изпълнение на

наказанията е връчена на И. Б. на 20.05.2011г. Заповедта е оспорена по съдебен ред с жалба, подадена пред Административен съд – София град, с вх. № 11840/30.05.2011г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е подадена в рамките на законоустановения срок съгласно чл. 149, ал.1 от АПК, от лице, което притежава процесуална легитимация по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед рег. № Л-4147/19.05.2011г. е издадена от компетентен орган, съгласно изискванията на чл.13, ал.2, т. 4 и т. 9 от ЗИНЗС – главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията. Представена е заповед № ЧР-05-19/08.02.2011г., издадена от министъра на правосъдието на Р. Б., с която М. С. Д. е назначен на длъжност главен директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията.

Дисциплинарното наказание е наложено при спазване на сроковете по чл. 225 ЗМВР. Съгласно чл. 223, ал. 1 ППЗМВР нарушението се счита открито, когато компетентният да наложи дисциплинарното наказание орган разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. Предвид съдържащата се в преписката обобщена справка рег. № 2021 от 04.05.2011г., с която е направено предложение от дисциплинарно-разследващия орган за налагане на дисциплинарно наказание, съдът намира, че именно това е най – ранната дата, на която компетентния да наложи наказанието орган е разполагал с информация относно дисциплинарната преписка и съдържащите се в същата материали и е имал възможност да пристъпи към установяване на дисциплинарното нарушение по реда и условията на чл. 229, ал. 1 – ал. 4 ЗМВР. Следователно, дисциплинарното наказание е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл.225, ал.1 от ЗМВР, вр. чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС.

Спазено е изискването за вземане на писмени обяснения от служителя, преди налагане на дисциплинарното наказание. Същите са дадени с вх. № 2299/19.05.2011г. на Затвора С..

Между страните не съществува спор относно факта, че със заповед № ОИ 089/02.04.2011г., издадена от врид началник на Затвора С. на И. П. Б. е наредено да положи труд извън нормативноустановеното работно време – за времето от 07:00ч. на 02.04.2011г. до 19:00ч. на 02.04.2011г. със задача: охрана на външен пост в УМБАЛ „Ц. Й. – ИСУЛ”. Не се спори, че около 16:30ч. на същия ден охраняваното лице – лишеният от свобода Ц. К. Ч. е осъществил бягство. Също така е безспорно, че за бягството на лишения от свобода полицаи И. Б. е съобщил в 17:55ч.

От така установените факти се налага извод за извършено от страна на И. Б. дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неизпълнение на служебните му задължения и нарушаване на правилата относно охраната на задържаното лице, което е довело до бягството на лишения от свобода. Това дисциплинарно нарушение се квалифицира под нормата на чл. 228, ал.1, т. 5 от ППЗМВР, като за същото се налага дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години”. Дисциплинарно наказващият орган не е изложил мотиви защо не налага на служителя предвиденото в закона наказание. В заповедта се съдържат мотиви за установено нарушение на нормите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция Изпълнение на наказанията и Главна дирекция Охрана, което е основание за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение”, на основание чл. 230, ал.2, т. 4 от ППЗМВР, вр. чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС. Като конкретно нарушени са посочени правилата на

чл. 13, чл. 19, чл. 25, чл. 31 и чл. 51 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция Изпълнение на наказанията и Главна дирекция Охрана, които гласят: чл. 13 - служителя пази доброто име на институцията, която представлява; чл. 19 - служителя носи отговорност за живота, здравето и спазването на правата на всяко задържано лице и за всеки осъден; чл. 25 - служителя изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействие; чл. 31 - при изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот служител следва поведение, което не уронва престижа на службата чл. 51 - служителят дава точен и обективен отчет пред своите ръководители за изпълнение на възложените му задачи.

Административният орган не е обосновал защо приема, че с поведението си служителят е нарушил цитираните разпоредби. Изложени са мотиви за обществен отзвук, в резултат от публикации в пресата относно случая. Само наличието на публикации само по себе си не може да бъде основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност на основание чл. 230, ал.2, т. 4 от ППЗМВР, вр. чл. 227, ал.1, т. 10 от ЗМВР. Следва да бъде обосновано по безспорен начин наличие на поведение, несъвместимо с етичните правила на поведение, което е довело до уронване престижа на службата. В случая, дисциплинарно наказващият орган е направил извод, че липсват улики, че бягството на лишения от свобода Ц. К. Ч. е извършено по начина, по който го описва полицаи И. П. Б., което прави версията на полицейския служител недостоверна. Така формулираното заключение има характер на предположение. Както в административното производство, така и пред настоящата инстанция не са представени данни, които да удостоверяват съпричастност на И. Б. към бягството на лишения от свобода Ц. Ч. или неистинност на неговите твърдения. Ето защо не може да се приеме за установено наличието на поведение, целящо въвеждане в заблуждаване на органите на ГДИН относно реалните факти и по този начин представляващо поведение, несъвместимо с етичните норми на поведение, съгласно Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция Изпълнение на наказанията и Главна дирекция Охрана.

Безспорно е установено неизпълнението на служебни задължения и нарушаване на правилата относно охраняване на лишения от свобода Ц. Ч., което е довело до бягство на задържаното лице. Това деяние представлява нарушение на служебната дисциплина, за което се налага дисциплинарно наказание „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години”, на основание чл. 228, ал.1, т. 5 от ППЗМВР.

Видно от нормата на чл. 224 от ЗМВР (отм.) нарушенията на служебната дисциплина са обединени в две групи, като в първата група попадат виновно неизпълнение на служебни задължения, чийто източник са разпоредбите на ЗМВР, издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, заповеди и разпореждания на ръководството на МВР и на началници на служби. При упражняване на правомощията си в дисциплинарното производство наказващият орган е длъжен да дава точна правна квалификация на нарушенията на служебни задължения, свързани със заеманата длъжност и регламентирани по описания начин. Когато е извършено действие или бездействие във връзка със служебни задължения, нарушени са конкретни правила, които очертават съдържанието на служебното правоотношение, следва да се налагат наказания на онези основания, в чийто фактически състав

са включени нарушенията на служебните задължения. В тези случаи моралната оценка за допуснатото нарушение е без значение за правната квалификация и нормата по чл. 224, ал. 2, т. 4 ЗМВР е неприложима, тъй като субективната морална оценка на наказващия орган не е елемент на фактическия състав. В случаите на нарушаване на служебните задължения, довело до бягство на доведено или задържано лице, деянието представлява дисциплинарно нарушение по чл. 228, ал. 1, т. 5 ППЗМВР и се наказва с „недопускане до конкурс за израстване в категория или в степен за срок от една до 3 години“. Ако от него са настъпили значителни вредни последици, се налага следващото по тежест наказание по чл. 229, ал. 1 от ППЗМВР „понижаване в длъжност или степен на длъжност за срок до една година“. Изпълнението на служебните задължения е основно изискване към държавните служители, регламентирано в ЗМВР и ЗИНЗС, поради което за нарушаването му се предвиждат посочените санкции, но не и тази по чл. 224, ал. 2, т. 4 ЗМВР, вр. чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС.

По изложените съображения настоящият състав намира, че в случая е наложено дисциплинарно наказание, което не съответства на установеното нарушение на служебната дисциплина. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена при нарушение на приложимите материалноправни разпоредби и като незаконосъобразна подлежи на отмяна.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Такава претенция е заявена изрично в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя. Предвид съдържащите се в делото документи, разноските възлизат на 210 / двеста и десет/ лв., представляващи държавна такса и платено възнаграждение за адвокат, какъвто страната е ползвала. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, разноските следва да бъдат заплатени от бюджета на органа, издал административния акт.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на И. П. Б., Заповед рег. № Л-4147/19.05.2011 г., издадена от главния директор на Главна дирекция Изпълнение на наказанията - Министерство на правосъдието.

ОСЪЖДА Главна дирекция Изпълнение на наказанията при Министерство на правосъдието на Р. Б. да заплати на И. П. Б., ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 210,00 лв. /двеста и десет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

